

VESTI IZ SLOVENIJE

IZOBRAŽEVALNI TEČAJI PO KMETIH. — Pod naslovom izobraževalnih tečajev sedaj delajo komunisti svoje priprave za socializacijo vasi. Na teh izobraževalnih tečajih jih hočejo prepričati, da bo dobro, ko bodo nehali biti gospodarji in bodo postali delavci v prisilnih drugih. V celjskem okraju so imeli že dvaindvajset takih tečajev, v kranskem 27, v Poljčanah 26, v okraju Jesenice 21. Pa imajo tudi smolo. V Makolah so jim rekli, da ne morejo imeti tečaja, ker ni petroleja, v temi se pa ne morejo izobraževati. Tudi predavatelja niso mogli dobiti.

ZADRUŽNI DOM V VELIKI NEDELJI. — 5. aprila so začeli delati in 14. novembra so ga dokončali. Sodelovalo je 1938 ljudi. Prostovoljega dela je bilo 14,029 ur. Vozniki so napravili 850 zastojnih voženj. Za vse to zastojno delo so dobili nekaj pohval in medalj. V novem domu bo sedaj domača šola za komuniste, zadržno trgovino in sedež komunističnega odbora.

NAD BELOKRAJNO SE PRITOŽUJEJO. — Belokrajina je bila med vojsko partizansko ozemlje. Tam so komunisti cela leta gospodarili. Ljudje so jih do grla siti. Sirovašina je tam nepopisna. Sedaj se komunisti pritožujejo kar javno, da Belokranjci niso več navdušeni zanje. Na sestanke ni več ljudi. Komunisti vprijejo, da je spet duhovščina kriva. Okrajni odbor komunistov ne more vsemu kaj in je padel v nemilost. Komunistično gospodarstvo zapravi in pokvari še to malo kar je blaga. Tako se je v Rožakovem pokvaril fižol in žito, ki so ga kmetje morali oddati. Iz Sinjega Vrha morajo po živila in po tobak hoditi v Črnomelj kamor je 25 km daljave. Gradnja zadržnih domov ne napreduje. Samo v Dragatušu in v Predgradu so jih napravili. Politični krajevni odbori sploh niso organizirani ali pa ne delajo; Same pritožbe imajo sedaj komunisti nad tisto Belokrajino, ki so jo med vojsko vso izropali in ji obljubljali rajске gradove po "osvoboje-nju."

ŽITA NE SME ZASEBNIK PREVAŽATI. — Po novi odredbi nihče ne sme prevažati žita iz kraja v kraj. Vse je prepovedano. Tudi male količine v ročni prtljaji so povzročene preiskavi. Žito sme pošiljati samo državna prodajalna.

DAVKI, DAVKI. — Frontarske komunistične organizacije so sedaj dvignile hajko za plačevanje zaostalih davkov. Plačala sta davke samo komunisti in sežanski okraj. Največ okrajev ni plačalo niti tretjine zaostalih niti tekočih davkov. Sledile bodo kazni. Ljudje pa nimajo kje vzeti, da bi plačali.

UMRLI SO. — Jože Bijol na Bledu, France Sočan-Sorli na Jesenicah, Anton Perovšek v Trebnjem, Ivan Ožbalt v Ljubljani, Ivan Kolar v Šmartnem pri Litiji, Anton Bucik v Ljubljani, Adolf Tomanič Breg pri Ptuj, Milan Rajter v Celju, Ivan Lapajna Novo mesto, Anton Ilersič v Ljubljani, Ivana Leskovec, roj. Kunc v Gor. Logatcu, Mirko Pogljajen v Ljubljani, Leopoldina Cerar v Ljubljani, Franciška Grabar roj. Ra-bek v Mariboru.

Darovi za begunce. Za slovenske begunce ozir. za Katoliško ligo so darovali v našem uradu sledeči: Rev. Julij Slapšak je poslal \$72, darovali so sledeči: Podružnica SZZ št. 42 Maple Heights \$25; po \$10: dr. sv. Ane št. 150 KSKJ, Mrs. Frances Phrue, Barberton, O., Anton Planinšek, 3448 E. 104. St., neimenovana; po \$3: neime-novani in Frank Filipovič, 3043 E. 143. St. in Mrs. Mary Salmič, 12221 Kirton Ave je darovala \$1.

Po \$10 so darovali: društvo sv. Cecilije št. 37 SDZ, neime-novana in še ena neimenovana. Po \$5: Geo. Pavlešič, Am-bridge, Pa., neimenovani iz Uni-versal, Pa., Ludvik Stanich, In-dianapolis, Ind., Mary Gajnar, 440 E. 157. St., Cyril Grile, New York, Rudolf Kralj, Spring Lake, N. J., Mary Markovich, Cicero, Ill., Theresa Hrovat, 6731 Edna Ave.

Po \$2: Rose Novak, Forest City, Pa., Anton Kastelic, 15225 Lucknow Ave., Ana Pinculič, 18940 Newton Ave., neimenova-na. Po \$1.50: Mary Pogachar, Lorain, O., Frances Minar, 15224 Ridpath Ave in \$1 je po-slala Mary Sivic, Forest City, Pa.

Iskrena zahvala vsem tem do-brim srcem. Priporočamo še drugim, da bi ob priliki darovali v ta blag namen po svojih močeh.

Governer Lausche v Washingtonu. Columbus, Ohio. — Ohijsko delegacijo, ki bo prisostvovala ustoličenju predsednika Truma-na, vodi governer Frank J. Lau-sche in Mrs. Lausche. Ustoliče-nja se bodo udeležili tudi vodi-telji demokratske stranke iz dr-žave Ohio.

Zenske v vojaških služ-bah USA. Washington. — Nad 7,000 žen je sedaj v vojaških službah v oboroženih silah USA in še ved-no je veliko prijavljenih, da bi bile rade sprejete. V vojski je 616 ženskih oficirjev, 32 pod oficirjev in 3146 ženskih voja-kov, v mornarici je okoli 400 ofi-cirjev in 1750 ženskih uslužben-cev, v zrakoplovstvu pa 145 ofi-cirjev in 1180 uslužbenec. Dru-ga ženske so uradniki pri raznih pomožnih ustanovah državne brambe.

Tri na dan. Samo bedaki res verjamejo, da bi imel Stalin rad mir na sve-tu. Ne, dokler ima upanje da si ga bo podjarmil.

Danes ima Stalin rešpekt edi-ne pred Zed. državami, toda trdno upa, da se bodo nekega dne sesule, nekaj z ogromnimi daja-tvimi zunaj, nekaj s pomočjo pete kolone v Ameriki.

Stalinovi (in vseh komuni-stov) načrti se bodo izjavili le, če bo Amerika postala in ostala močna. Samo Amerika je kos komunizmu, to dobro ve Stalin, zato pa dela na vse kriplje, da bi ji podstavil škorenj.

Chiangove čete grade novo obrambno linijo le 30 milj od Nankinga

Nanking, Kitajska. — Kitaj-ske čete narodne vlade so opusti-le obrambo mesta Pengpu, veli-kega železniškega križišča in va-žne obrambne točke na poti k glavnemu mestu. Vojska se umi-ka na linijo samo trideset milj severno od Nankinga. Komuni-sti niso sledili vojski narodne vlade pri njenem umiku ali umik se je izvršil kljub temu, kajti komandanti se boje, da bi tudi ta sektor mogel biti obkoljen in vse čete izgubljene.

IZ RAZNIH NASELBIN

N. CHICAGO, ILL. — Ag-nes Suhadolnik je prejela iz domovine žalostno vest, da ji je 27. dec. 1948 umrl brat Ja-nez Seliškar, doma iz Dobro-ve pri Ljubljani. Bil je star 67 let. Doma zapušča ženo in dve sestri, v Ameriki pa to sestro. Naj mu bo lahka do-mača gruda.

HELPER, Utah. — Dne 30. dec. je umrla v Spring Canyonu Christina Kramarich. Stara je bila 46 let, rojena v Leadvillu, Colo. Bolehala je dalj časa in kr-votoku na možgane ji je pretrgal nit življenja. T u k a j zapušča moža, sina in dve hčeri, v Loga-nu, Utah, sina v Salt Lake City-u, hčer v Oaquisu, Minn., tudi hčer, sestro v Leadvillu, Colo.

brata pa v Colorado Springs, Colo.

Med Slovenci v Argentini. Liga Katoliških Ameriških Slovencev je prejela naslednje pismo iz Argentine.

Slovenski begunci v Argenti-ni to se v teh dneh se posebej spomnili svojih bratov in sestra v Združenih državah v hvaležni misli za vso veliko pomoč, ki so jim jo ameriški Slovenci nudili v težkih dneh begunskega živ-ljenja po evropskih campih.

Slovenski begunci v Argenti-ni pošiljajo svojim rojakom v Severni Ameriki, zlasti pa gg-odbornikom, članom in prijate-ljem Lige najtoplejše čestitke k praznikom v želji, da bi res pra-va sreča vladala v vseh sloven-skih domovih.

V novo leto vstopamo v trdni veri, da se bo slovenska družina na tujih tleh še trdneje povezala v eno samo veliko skupnost, ki bo dostojno zastopala slovenske koristi v svetu, bratom in se-stram v zasužnjeni domovini pa bila glasnik svobode in nosilec pravice.

Mnogo sreče v Novem letu vsem ameriškim Slovincem. — Društvo Slovencev v Benos Ai-res. Janez Hladnik čast, pred-sednik; Milos Stare, perdsednik.

Papež poziva katoličane v Zed. državah naj pomagajo beguncem

Vatican. — Papež Pij XII je v pismih predsedniku NCWC nadškofu McNicolas v Cincinnati in škofu Clementu Neubau-er v Milwaukee pozval ameriške katoliške duhovnike in vernike naj podvojijo svoje napore za pomoč beguncem in za sprejem beguncev v USA. Papež v pi-smih hvali dosedanje dela ome-riških katoličanov ali ob enem izražajo prepričanje, da je treba še večjih naporov, da se akcija dovrši. Demokratske vlade za-pada namreč neverjetno slabo in počasi rešujejo to vprašanje,

Direktno iz Washingtona

poročnik STEPHEN M. YOUNG, Kongresman-at-Large of Ohio

Mali človek ne bo nosil novih davkov

Poslanska zbornica proučuje možnosti večjih davkov za pre-možnejše sloje. Lahko se zane-sete, da če bodo vpeljani novi davki, da bodo zadeli malega člo-veka. Prisiljeni smo nositi in kriti velike izdatke, preko 15 ti-soč milijonov dolarjev za oboro-žene sile; moramo misliti na do-hodke. Nevarnost je, da nas na-pade Sovjetska Unija. Moramo biti pripravljeni. Zato večji dav-ki, da bomo izrekli državno gos-podarstvo brez novih dolgov.

Kako si to predstavljajo. Dixicrati, ki so med volitva-mi storili kar so mogli, da bi po-razili predsednika Trumana in demokratsko stranko, so sedaj prišli v poslanski demokratski klub in kar kot samoposebi ume-lyo zahtevali, da so popolnoma enakopravni zastopniki demo-kratske stranke in da jim gredo vsa predsedniška mesta v odbo-rih poslanske zbornice, ki jih do-be demokraci. Večina je pa mne-nja, da morajo predsedniška me-sta in vse važne pozicije v po-slanski zbornici dobiti tisti zve-sti demokraci, ki so spoštovali sklepe strankine konvencije in delali za uspeh stranke.

Nov viteški oklep. Iznajditelj iz New Yorka je izumil in izkonstruiral nov "vi-teški" oklep. Tak oklep so nosili srednjeveški vitezi preko prsi; da so čuvali svoje življenje v bor-bah. Nova iznajdba je pokazala, da je res tako dobro, da ne pro-pusti krogle do kože tudi če je strel oddan iz neposredne bli-žine in celo, če je izstreljek iz močnejše, avtomatske puške. Raz-meroma lahko se nosi in zavarje celo telo od vratu do nog. Ta nova zavarovalna obleka ni niti draga, niti nerodna. Ali ne bi bilo primerno, da nabavimo take nove jopiče vsem našim vojakom preko morja, ki so vedno v smrtni nevarnosti in da opremimo vse naše može in fante pod oro-žjem s tem novim varnostnim oblakom. Treba bo kar resno misliti o tem, da naši sinovi ne bodo več "kanonenfuter" za ni-kakega sovražnika.

Vedno naraven in odkrito-srčen

O našem predsedniku je zelo znano, da nikoli ne skuša prikri-vati svojih misli in razpoloženja. Ne mara; da bi o njem ljudje mislili drugače kot pa enostavno tako kakoršen v resnici je. Ali ni to najlepše in najbolj ameri-kansko? Ali ni to najboljše? To-le zgodbo sem slišal. Mlada de-kle je šla na prvo pot Matji jo je svarila, da naj med potjo ne govori s tujimi moškimi. Prišla je na kolodvor in iskala vlak. Železničar jo vpraša: "Kam pa gospodična?" "V Los Angeles se odreže punčka. Sprevednik jo lepo posadi v vlak za Los An-geles. Ko pa je varno sedela v vlaku, je na pol glasno mislila: "Dobro sem ga potegnila. On misli, da se peljem v Los Ange-les, jaz pa grem v resnici v At-lanto." Tako le pogosto pote-gnemo sami sebe, če skušamo potegniti druge in jih imeti za nore. Tudi v politiki je tako.

tako da je zasebna inicijativa neobhodno potrebna v povečan-meri.

Svobodni narodi se mo-rajó združiti za mir in svojo svobodo

Washington. — Državni de-partment je izdal posebno poro-čilo z naslovom: Grajenje miru! Poročilo so dobili delegati zaseb-nih organizacij, ki podpirajo namene in cilje Zveze narodov. V poročilu se zelo odkrito očr-tavajo nevarnosti za mir in oz-načujejo Sovjet. Rusija kot glav-ni nasprotnik miru. To so ne-kateri odstavki:

"Rusija je povzročila veliko strahu in nesigurnosti v svetu tako, da morajo svobodni narodi združiti voje moči in se oboro-žiti za skupno obrambo. Zaradi tega morajo Družene države vstopiti v pakt za obrambo se-vernega Atlantika in preskrbeti orožje zapadnim demokracijam. Sovjetska Rusija je izpodkopa-la mirovi ustroj Zveze narodov. Sovjetska Rusija stalno naspro-tuje vsakemu delu za mir v Zve-zi narodov. Sovjetska Rusija je odkrito proglasila vojsko pro-ti evropskemu obnovitvenemu programu in pozvala svoje sa-telite, da se ji pridružijo v tem uporu. Komunističen pritisk proti obnovi in ustalitvi Evro-pe se čuti v vseh deželah. USA ne bo nikdar delala politike pro-ti interesom Zveze narodov ali mimo nje. Hoče pa, da Zveza narodov postane bolj učinkovi-ta. Severno - atlantski pakt naj bi podpirale ali se ga neposred-no udeležile tudi druge evropske države, zlasti Norveška, Švedska, Danska, Irsko in Islan-dija."

Protestanti za begunce. New York. — Protestantske cerkve so se izjavile za spremem-bu zakona za naselitev beguncev in zahtevajo, da se sprejme 400,000 beguncev namesto sedaj predvidenih 200,000. V izjavi pravijo, da se je pokazal sedanji zakon za neučinkovit, tako da bolj ovira kot pospešuje naselitev brezdomcev. Kar sedaj rabimo je zakon, ki bo mogel pospeševa-ti naseljevanje. Dovolj je bilo uradnega preiskovanja in pri-prav. Sedaj naj begunci pridejo.

Prvi sestanek Judov in Arabcev

Rhodes. — Sredozemsko mor-je. — Prvič so se sestali Arabci in zastopniki Izraela, da raz-pravljajo o miru. Pogajanja je začel posredovalec Zveze Naró-dov Dr. Bunche in apeliral naj zastopniki pohite z delom, kajti mir na prednjem vzhodu je na tehtnici prav v sedanjem trenot-ku.

"Svobodna Slovenija" je list naših ljudi v Argentini. Naro-čite ga pri upravi Victor Mar-tinez, 50, Buenos Aires, Argen-tina.

Razne drobne novice iz Clevelanda in pa te okolice

V domovino. — 20 trupel padlih vojakov, ki so doma iz Clevelanda, se vrača v domovino. To so trupla tistih vojakov, ki so padli na Japon-skem in na daljnem vzhodu. Med njimi je tudi: Robert J. Butara, sin Joseph Butara, 9900 Colum-bia Avenue.

Novo uradnice. — Društvo sv. Cecilije št. 37 SDZ je izvolilo za letos sledeči odbor: Predsednica Frances Pe-nikvar, podpredstnica Helena Mally, tajnica Louise Pikš, 1176 E. 71. St. tel. EN 2628, blagaj-ničarka Mary Stampfel, zapisa-nikarica Nettie Zarnick, nad-zornice: Mary Otoničar, Doro-thy Strniša, Theresa Smoltz, re-diteljica Julia Bokar, zastopnici za skupna dr. sv. Vida Mary Hrastar in Julia Bokar. Seje so vsako 2. sredo v mesecu na 6403 St. Clair Ave. Društveni zdrav-niki: vsi slovenski zdravniki.

Smrt v domovini. — Anton Vidmar iz 1050 E. 78. St. je prejel žalostno novico, da mu je 2. januarja 1949 umrla v vasi Beričevo pri Ljubljani ljubljena mati Uršula, po doma-če Moranova, v visoki starosti 93 let. Tukaj zapuščajo žalujo-čega sina Antona, v Argentini sina Stanislava, v Los Angeles, Cal. hčer Angelo Jaklič-Kokal, v domovini pa sina Ivana ter tu-kaj in v domovini več sorodni-kov. Naj bo dragi materi lahka rojstna gruda in naj počivajo v miru.

Naj razvzamejo vstopnice. — Člani St. Clair Rifle kluba, ki nimajo še vstopnic za letni ban-ket, jih dobijo v Kramer's Ta-vern, 747 E. 185. St. ali v Hecker Tavern, 1194 E. 71. St.

Pozdravi iz Floride. — Iz Tampa, Florida, pošiljajo pozdrave: Mr. in Mrs. John No-vak iz 14704 Westropp Ave., Mrs. Rose Stimec iz Madison, O., ter Mrs. Frances Kotnik iz 6612 Bliss Ave.

Poroka. — Mr. in Mrs. Louis Linhart, 3853 E. 123. St. naznanjata, da bo poročena hči hčerka Sylvia Marie z Anthony J. Baraga, si-nom Mr. in Mrs. Anton Baraga iz 15322 Waterloo Rd. Poroka bo v soboto 22. januarja ob 10 zjutraj v cerkvi Sv. Družine na Southview Ave. in 131. St. Vse najboljše želimo mlademu paru v novem stanu.

Pazite na cestah. — Clevelandski komitej za pro-metno varnost priporoča starej-šim ljudem, naj bodo skrajno previdni, kadar gredo preko ce-ste. Vselej pogledajte na obe stra-ni, predno greste preko ceste. Ako je prometna luč v bližini, pojdite čez cesto tam in sicer sa-mo tedaj, če je zelena luč.

NANKING, KITAJSKA. — Rusija je odklonila, da bi posre-dovala v kitajski civilni vojni in je tako uničila vsako nado, da bi se vojne sovražnosti vsaj omilile, če ne popolnoma ustavile. Rus-ki negativni odgovor je izročil namestnik zunanjega ministra Andrej Višinski kitajskemu ambasadorju.

HAMILTOS, BERMUDA. — Britanski aeroplan z 20 pot-niki se je izgubil na poti iz Bermude v Kingston na Jamaici. 77 avionov, ki opravljajo obalno službo, ga išče, pa doslej ni nobe-nega sledu o njem.

Razne drobne novice iz Clevelanda in pa te okolice

Letna seja. — SND an 5050 Stanley Ave, v Maple Heights, O. ima letno se-jo v nedeljo 23. jan. ob 2. po-poldne.

Peta obletnica. — V četrtek ob 8:30 bo darova-na v cerkvi sv. Kristine maša za pok. Petra Sokach v spomin 5. obletnice njegove smrti.

V Florido. — V Florido so odpotovali: Louis Ferfolia, Ignac Godec in Frank Sever. Želimo jim mnogo lepe zabave tam doli.

Vesela vest. — Družino Mr. in Mrs. Frank Krzic Jr., so obiskale rojenice ter jim prinesle zalo deklico Jean Louise 10. januarja v Ge-neva Community bolnišnici. Ma-terino deklško ime je bilo Ge-nevieve Kozlevcar. Tako imajo v družini zdaj dva fantka in eno punčko. Čestitke!

Grdina Shoppe. — V torek so dobilke zadele Mrs. Mary Potočnik 1007 E. 140. St., Jean Ziverek 1069 E. 79. St. in Mrs. Katherine Cesen 1185 E. 61. St. Srečke je potegnila Mrs. Julija Pirc. Dobitki bodo še da-nes in v četrtek.

Na novem kegljišču. — V Newburghu so začele kegl-jati članice Slovenske ženske zveze podr. št. 15. Razdelile so se kar na šest skupin. Prvo kro-glo je vrgla glavna predsednica Mrs. Albina Novak. Vse so bile zelo zadovoljne s svojimi uspehi in prijetno zabavo.

Seja KSKJ št. 191. — Društvo sv. Cirila in Metoda št. 191 KSKJ ima svojo sejo ju-tri, v četrtek dne 20. t. m. ob osmih zvečer v Slovenskem društvem domu na Recher Ave. Odbor prosi člane naj pridejo na sejo v obilnem številu.

Lauschetova poslanica legislaturi je moderen delovni program

Columbus. — Governer Frank Lausche je v ponedeljek zvečer imel svoj prvi govor državi legi-slaturi Ohia. V govoru je razvil zelo moderen, liberalen program. Zavzemal se je za zboljšanje so-cijalnega zavarovanja za slučaj starosti, brezposelnosti in bole-zni in predlagal zavarovanje tu-di za svoja. Povdaril je, da ho-če izboljšati in očistiti zamaza-ne in zapuščene dele mest in po-speševati gradbo novih stano-vanj. V cellem govoru pa je po-novno povdarjal, da ne bo treba vpejjevali novih taks, da se bo previdno in skrbno gospodarilo, da bi država najboljše izkoristila sedanje svoje dohodke in z nji-mi shajala.

Predsednica senata Mrs. Mar-garet Mahoney in predsednik državne poslanske zbornice Cantwell sta pozdravila poslani-co governerja Lauschet kot iz-vrstno in izrazila upanje, da bo legislatura v sodelovanju z go-vernerjem mogla izvesti njego-ve predloge.

Ne odlašajte! Nabavite si BESEDNJAK DR. KERN dokler je še zaloga. Naročite ga lahko v na-ši upravi. Pošljemo tudi po pošti, če pošljete \$5.25 v ameriških dolarjih.

Ameriška Domovina 6117 St. Clair Ave. Cleveland 3, O. U. S. A.

Razne najnovejše svetovne vesti

BERLIN. — Iz sovjetske v zapadno cono so pribežali neka-teri uredniki sovjetskega lista za Nemce v Berlinu "Tagliche Rundschau." Pri tej priliki je sovjetska vojna komanda odredila obširne spremembe osobja v uredništvu tega lista. Izmenjani ni-šo samo uredniki, ampak tudi sovjetska tajna policija, ki jih nadzoruje.

NANKING, KITAJSKA. — Rusija je odklonila, da bi posre-dovala v kitajski civilni vojni in je tako uničila vsako nado, da bi se vojne sovražnosti vsaj omilile, če ne popolnoma ustavile. Rus-ki negativni odgovor je izročil namestnik zunanjega ministra Andrej Višinski kitajskemu ambasadorju.

HAMILTOS, BERMUDA. — Britanski aeroplan z 20 pot-niki se je izgubil na poti iz Bermude v Kingston na Jamaici. 77 avionov, ki opravljajo obalno službo, ga išče, pa doslej ni nobe-nega sledu o njem.

AMERIŠKA DOMOVINA

(JAMES DEBEVEC, Editor) Cleveland 3, Ohio
6117 St. Clair Ave. Henderson 9628
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

JANUARY						
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

83 No. 13 Wed., Jan. 19, 1949

Zveza Narodov nam ohranjuje mir

Dr. Ewatt, zunanji minister Avstralije je po povratku iz Pariza rekel, da bi bil svet že davno zopet v vojni in sicer v najstrašnejši uničevalni vojni, če bi ne bilo Zveze Narodov. Že morda res. Res je pa tudi, da je Zveza Narodov doslej mogla samo zelo omejeno delati za preprečitev vojne, ker je v celem svojem sestavu slaba, neokretna in zelo birokratska ustanova. Nima sredstev za izvrševanje svojih sklepov in namenov.

V Berlinu so Rusi in nemški komunisti brskirali njene sklepe in navodila z dneva v dan. V Grčiji in na Balkanu se nihče za železno zaveso ni zmenil za komisijo zveze narodov razen, da so jo na sejah napadali kolikor so mogli, Palestina je bilo igranje za izigravanje sklepov Zveze Narodov in v Indoneziji ni bilo bolje. V osnovi se malokdo kaj zmeči za osnovna pravila Zveze Narodov kadar se kakršnikoli interes križajo z njimi. Sodimo da bo zgodovina pisala komaj kaj bolje o tej mednarodni ustanovi kot se bo spominjala bivše Lige Narodov.

Kljub vsemu temu je Zveza Narodov vendar najboljša in največja mednarodna ustanova kar jih zmore sedanje človeštvo. Če je ona slaba, so slabi sedanji ljudje. Ljudje so pa danes tako slabi, da so že srečni, če najdejo vsaj sredstvo, ki najstrašnejše zlo vsaj odloži če ga preprečiti in izključiti ne more.

Razumeti moremo Dr. Ewattove besede mnogo bolje, če pomislimo, da so oni vsi delegati prišli na seje Zveze Narodov v Pariz v velikem strahu, da jih bo še med sejo zalotilo kako vojno iznenadenje. Vsi srečni in zadovoljni so bili, ko so koncem sej mogli ugotoviti, da je neposredna vojna nevarnost vendarle manjša kot so se bali. Ali bi brez sej Zveze Narodov vojna preje izbruhnila ali ne, je veliko vprašanje. Gotovo pa je, da je zadnja dolga seja v Parizu bila vendarle zelo koristna.

Dolgotrajno zasedanje Zveze Narodov je držalo delegat v neposredni bližini sovjetskih zastopnikov. Iz bližine so mogli čuti, da imajo opravka z drugačnimi ljudmi, z drugimi pojmi kot so jih navajeni. Seja za sejo so se vrstili, razni zastopniki so se trudili in iskreno prizadevali, da bi kakorkoli prišli v okoliščinih pojmovanju, da bi se dokopali do sovetov kot ljudi, skušali dotipati se do njihovih resničnih namenov ter jih spraviti v kako logično zvezo in sklad s kakim pojmovanjem, ki bi vsaj nekaj bilo podobno poštenemu in pravičnemu gledanju na stvari v razpravi. Male države niso hotele verjeti samo velikim, zato so skušale na svojo roko priti v stik s sovjetskim delegatom in najti izhod iz berlinske krize v interesu miru, ki ga je Višinski tako glasno branil, dejansko pa istočasno izpodkopaval kot hajena. Bramuglia, ki je vodil ta pogajanja, ima veliko za slugo, da je bil nad vse potrpežljiv in inicijativen, da je znal svojim načrtom utreti pot do vseh delegacij in da jih je končno prepričal, da se s sovjeti ne da in ne more.

Zato so zastopniki tekom konference bili vse bolj trdni v svojih nastopanjih proti sovjetski delegaciji, vedno bolj previdni proti vsem njenim intrigam, vedno solidnejši v razumevanju sovjetskih zavijanj in laži in zato vedno bolj sigurni v svojih skupnih ciljih v obrambi pred sovjeti. Rekli smo že večkrat, da sovjetska delegacija ni beležila nikakih uspehov tekom celega zasedanja v Parizu in da so se koncem zasedanja komunisti mirali omejit na preprosto napadanje in ponavljanje starih teorij o ameriškem kapitalizmu in imperijalizmu, da so ostali "v formi".

Demokracičen svet je gotovo izšel iz konference trdnjeji kot je bil in to se je takoj pokazalo. Pogajanja za severno-atlantski pakt so se v Washingtonu uspešno nadaljevala, skandinavski dežele so sklicale svojo obrambno konferenco in Anglija in Francija in Italija se hite sporazumevati in usoglašati svoje stvari, ker smatrajo, da čas in položaj pritiskata. Dočim je poprej skušal biti vsak kolikor mogoče zadaj in ne v ospredju v boju s sovjeti, se sedaj vsakdo prizadeva, da ne bi bil med poslednjimi. Dočim je poprej bila poštimska politika v modi, je sedaj to očitek, ki se ga vsak na zapadu krčevito otepa. Spremenilo se je torej precej. Velike sile, Amerika in njeni sodelavci imajo solidnejše zaledje v Zvezi Narodov kljub temu, da prav trenotno izgleda, kakor da bi palestinsko vprašanje motilo soglasje. Prav radi te soglasnosti, radi te trdnosti radi močne ofenzive, če jo smemo že tako menovati, je Rusija šla v popušcanje ali-recimo-prešla k manjši zahtevnosti. V tem je, če je kaj vzroka govoriti o uspehu Zveze Narodov za ohranitev miru doslej.

Predno se bo moglo reči, da je Zveza Narodov res učinkovito sredstvo za ohranitev svetovnega miru, bo pa moral zapadni svet še marsikje izpolniti pomanjkljivosti v svojih vrstah in tudi brez strahu priznati dejstvo, da sovjetski

blok mir stalno ogroža, dokler živi in deluje. Sedanje prisiljeno oboroževanje vsega sveta je najboljši dokaz za to trditev. Vsaka država se čuti nesigurno, vsak se zavaruje pred nenadnim napadom, vsaka sklepa obrambne dogovore in zveze. Ogromna ljudska premoženja gredo samo v to, da bi sovražnik ne mogel iznenaditi. Po starem rimskem pravilu se ohranjuje mir z neprestanim pripravljanjem na vojno in doslej državniški še niso izmislili boljšega praktičnega sredstva. Dokler je tako, ne moremo govoriti, da bi miroljubna organizacija kot je Zveza Narodov bila dosegla svoj namen. Dosegla ga pa ni, ker ima sovražnike svoje pod svojo lastno streho. Mir je samo toliko zasiguran kolikor so sovjetske sile slabše kot demokracične. Samo tedaj pa bo zasiguran, kadar bo poslednja diktatura izginila, kadar bi načela Zveze Narodov vladala v vseh narodih, vseh državah in po vseh delih sveta.

Izginiti bodo morali nauki, ki opravičujejo, da celo zahteva, nasilje kot sredstvo političnega boja ki politiko razumevajo kot zgolj surovo borbo za oblast. Izginiti bo moral pred vsem komunistični sovjetsko-boljševiški mednarodni diktatorski imperijalizem, ki je nauk sovraštva, nauk revolucije, nauk nasilnega zavojevanja, nauk surove sile, evangelijski zločina. Težko je upati, da bo ta največji sedanjí sovražnik človeške sreče poginil brez novega krvavega boja. Ali on mora izginiti. Dokler živi in ima moč, je neresno govoriti o stalnosti mednarodnega miru, dotlej si ni mogoče misliti uspešnega napredka Zveze Narodov.

Odpri srce, odpri roke. . .

P. Bernard Ambrožič

Kaj naj pa danes napišem za tiste, ki ste ob koncu moje zadnje kolone tako globoko zdihali:

"Ja, ali res še ne bo konca teh prošelj in moledovanj!" Preden premislim, kaj naj tistim napišem, bi seveda radi vedeli, odkod sem zvedel za tisti globoki vzdih. . .

Ali sem koga slišal, da je tako vzdihnil?

Ali mi je kdo pisal, da so ljudje tako zdihovali?

Ali se mi je morda samo sanjalo?

Ne prvo, ne drugo, ne tretje! Živa duša se ni pritožila nad mojim pisanjem. Vsaj ne tako na glas, da bi do mojih ušes seglo.

Ampak poznam človeško naravo in vem, kako se godi ljudem; ki spet in spet dobivajo pred oči PROŠNJE, POZIVE in NAROČILA, ki so zmerom enaka in zmerom enako tešinate: POMAGAJTE, POMAGAJTE. . .

Človeško naravo poznam, ker jo tudi sam vlačim s seboj, kamorkoli se obrnem. In vem, da imate tudi drugi enako človeško naravo. Zato mi ni treba nič brati, nič poslušati in celo nič sanjati. Kar vem, da ni brez takih vzdihov, kot sem jih napisal tu zgoraj, kadar se ljudje toliko potrudijo, da mojo kolono prečitajo — do konca. . .

Po tem pojasnilu se lahko prepustim tuhtanju in premisleku, kaj naj napišem v odgovor na take vzdih.

Ta odgovor sem našel v nekem ameriškem drobnem lističu, ki ga katoliška dobrodelnost razpošilja ameriškim katoliškim študentom. Katoliški študent je v Ameriki se namreč ravno te mesece precej resno trudil; da bi med seboj nabrali POL MILJONA dolarjev za podpiranje revnih študentov po svetu. Koliko uspeha bodo imeli, zaenkrat ni mogoče reči. Podobno pa je, da stvar precej dobro gre. Dotični listič v vsaki številki poroča o napredku zbirke in sproti navdušuje še one, ki so morda bili doslej zaspani ali pa iz kakih drugih vzrokov nedelavni.

Torej v tistem lističu citam dopis ekega ameriškega dijaka, ki se po slovensko takole glasi: "Ljudje so se že stokrat vprašali in se še sprašujejo: Kaj pa pomeni POL MILJONA dolarjev, pa četudi res dosežete to svoto, za vse tiste študente tam v Evropi? Saj bo komaj zadostovalo, da boste vsakemu kupili eno pošteno kosilo!"

"Če gledamo na stvar s tega vidika, imajo ljudje prav. Ampak mogoče je na take stvari gledati z drugačnega stališča. Zakaj noben človek ne pozabi

zlepa, če si mu kdaj skazal kakšno dobroto. Izkazana dobrota, pa naj bo desetdolarski bankovec ali samo ljubezniva beseda človeku, ki je na tleh in do dna potlačen, ostane v njegovem srcu na veke. Ljubezen sredi sovraštva, ki ga je dandanes toliko na svetu, je neumrljiva. Ne samo, da ostane taka dobrota neizbrisno zapisana v srcu, celo vse življenje obdarovanega človeka utegne obrniti v čisto nove struge.

"Tako prav gotovo ti evropski študentje, ki bodo v bodočnosti voditelji sveta, ne bodo nikoli pozabili dobrot svojih ameriških tovarišev. Saj mi ameriški študentje nimamo drugače nič skupnega s temi mladimi ljudmi, razen da jih imamo za človeška bitja, ki so nam enaka. Pa smo vendar šli in skušamo vsaj nekaj storiti zanje, da jim priskočimo na pomoč."

"Glavno vprašanje torej ni, koliko bomo v resnici nabrali in koliko bo onim tam pomagano, glavno je, da SKUSAMO pomagati. Ravno radi naše pomoči bodo imeli komunisti težko nalogo, ko bodo skušali te fante in dekleta prepričati, bodoče voditelje in voditeljice, da smo Amerikanci sebičneži, da samo grabimo, da le nase mislimo. Evropski študentje, ki vedo, da se mi trudimo zanje, ne bodo verjeli taki propagandi komunistov."

Tako se glasi dotični dopis v lističu ameriških študentov. Ali se vam ne zdi to kar dober odgovor na vse naše zdihne in na vse naše naveličanje? Toliko smo že dali, pa je prošelj in jamranja še prav toliko kot ga je bilo. . .

Nekaj bi človek še lahko pripisal na dopis onega študenta. Kakor je sicer važno, da ostane vsaka dobrota neizbrisno zapisana v srcu onega, ki dobroto prejme, je pa še vse bolj važno to, da je vsaka dobrota do sodobnega človeka zapisana še toliko bolj neizbrisno v BOZJEM SRCU!

Zadnjič sem omenjal tiste siromake, o katerih je pisal list NEW YORK TIMES in o katerih nam večkrat pišejo naši lastni rojaki begunci. To so tisti, ki si sami, radi boleznim, oslabelosti in telesne ali duševne pomanjivosti sami ne morejo nič pomagati. Pa jih seveda tudi nihče ne mara, da bi se mogli udomačiti v kaki tuji deželi. Danes ne bom ponavljal, kar sem prejšnji teden zapisal.

Pa je še ena skupina beguncev, ki bodo bolj ali manj ostali na svojih sedanjih mestih, ko bo glavno preseljevanje beguncev končano. In to so ravno študentje in študentke, ki jih imamo tudi Slovenci med begunci lepo število.

Prej omenjeni dopis, kot ste ga videli, poudarja, da so ti mladi ljudje BODOČI VODITELJI sveta — ali vsaj svoje bližnje okolice.

Tega se zavedajo tudi naši sloveski dijaki in dijakinje. Ko so morali iz domovine v begunstvo, so do malega vsi skušali kar v tujini nadaljevati svoje šole in jih tudi dokončati.

Ko smo prvič slišali, pred nekako štirimi leti, da se slovenski begunski študentje skušajo v tujini preriniti do šolanja, smo kar zmajevali z glavami. Preveč drzna se nam je zdela ta misel. Toda na naše začudenje se je veliki večini to res posrečilo. V raznih večjih mestih po Evropi so se ustanovila poseba dijaška "taborišča" za visokošolce in visokošolke, kamor so se dijaki zgrnili in jim je bilo omogočeno nadalnje šolanje.

Naj omenim le nekoliko evropskih mest, ki je v njih precej slovenskega dijaštva: Graz, Bologna, Padova, Rim, Madrid, Barcelona, Paris. . .

Do sedaj so po večini ti dijaki dobivali vsaj najnujnejšo pomoč od mednarodnih podpornih ustanov, kakor na primer od IRO. Smemo reči, da naša LIGA ni imela veliko opraviti z njimi in je lahko svoja skromna sredstva pošiljala še bolj potrebnim kot so bili dijaki. Dijakom gre priznanje, da so radi molčali in potrpežli.

Zdaj se pa čuje, da bodo dijaška taborišča z drugimi vred počasi razpuščena in dijaki bodo morali bolj ali manj klicati na pomoč razne druge ustanove. Ni dvoma, da bo morala LIGA nadalje temu vprašanju posvetiti več in več pozornosti, čim bolj se bo slišalo, da so drugi begunci odšli na nova mesta preko morja.

Toliko sem torej do danes povedal. Samo to naj še dodam, da imamo slovenskih študentov po svetu nekaj stotin. . .

Namesto da bi še kaj dodal, pa prošim vse tiste med vami, ki ste do sedaj brali to kolono: Obrnite svoje oči nazaj na oni dopis ameriškega študenta in ko boste še enkrat prečitali, kaj in kako piše, majhno premislite, če se tiste besede lahko obrnejo tudi na slovenske študente in na vas. . .

Članom dr. Najsv. Imena

Cleveland, O. — Kakor ima vsako leto četrto nedeljo v mesecu januarju Zveza dr. Najsv. Imena svojo glavno ali letno sejo, tako jo bo imela tudi letos in sicer v nedeljo 23. januarja pri fari sv. Lovrenca. Na tej seji bomo zopet izvolili odbor, ki bo vodil posle naše zveze v tekočem letu.

Pridejo naj na to sejo vsi gl. odborniki, vsi društveni zastopniki, poleg teh pa je prav prijazno vabljen sploh vse članstvo iz vseh slovenskih župnij iz Clevelanda in Barbertona. Posebno pa ste vabljeni člani od fare sv. Lovrenca, da se udeležite v polnem številu in da tako pokažemo članom iz drugih far, da smo dobri člani društva Najsv. Imena. Opravilo bo v cerkvi sv. Lovrenca ob dveh popoldnih, nato pa gremo vsi v spodnje dvorano. Prezvišeni škof dr. Gregorij Rožman so obljubili, da se bodo udeležili naše seje. Zato res pridite v velikem številu, da se pokažemo prevzvišenemu, koliko nas je in da tudi v Ameriki nismo opustili naše najdražje — to je sv. vero.

Zelo bi nas starejše veselilo, da bi se tudi mlajši, tu rojeni udeležili v čimvečjem številu te pomembne seje. Zato pa starši povejte svojim sinovom, da naj se udeležijo te seje. Po seji bo tudi nekoliko okrepčila in medsebojni razgovor. Kateri se niste govorili s preč. g. škofom.

ČE VERJAMETE AL PA NE

Nametali smo drv na ogenj, da je visoko zagorel, da nam bo boljše kazal pot nazaj, ko smo se podali pobirati polhe po pasteh ali skrinjicah. Jakob je hodil naprej z laterno, potem je bil naš oberkomandant Matevž in zadnji sem bil jaz, ki sem kril ekspedicijsko zadej, da nas ne bi kak sovražnik napadel iznenada. Vestno sem pazil, da sem bil sofovema tesno za petami. Pa se je kljub temu primerilo, da nisem videl kakega hloda pod nogami in sem položil svoje telo po navlaku na tleh, podolgem in počez. Vpil sem, naj počakata, da se utegnem pobrati in potem Jakopu bridko očital, da sveti samo sebi pod stopami in da mi zadej ne vidimo, kam bi stopili. Kdor ni nikoli hodil ponoči po gozdu v celo, ta ne ve, kaj se pravi pasti po tleh. Spodtakneš se in mahaš z rokama okrog sebe, da bi se kam ujel. Pa se ni kam prijeti in ker je temno, ne vidiš, kam se boš zavalil; ali v kup trhlj vej, ali med skale, ali v kotanjo, ali kamor koli. Ker sem bil še majhen, nisem daleč padel. Hudo pa mora biti za kakšnega pretegnjenega človeka, kadar polaga vso svojo nazarensko dolžino po tleh. Nekaj bi dal, če bi enkrat videl, kako bi padel Jožetov Janko, ki je bil dolg kot žrd. Dva dni bi ga vzele, predno bi se pobral, sem ugotovil. Cirkus bi bil tudi gledati našega poljskega in nočnega varha Herblana, če bi se mu noge zamešale v kakšno navlako in bi hotel na tla. Ker je bil majhen in širok, ali kakor smo rekli: klj: bil je širši kot daljši, bi bil kmalu na tleh, ampak ker je bil težak človek, bil jaz rad slišal tisti štrbunk po kupih vej, med robide in koprive. Pa ne samo tisti razmah bi rad slišal, ko se bosta sestala naš Herblen in mati zemlja, ampak tiste besede bi

boste imeli ta dan lepo priliko po seji se osebno z njim spoznati in se kaj pogovoriti. Zato pridite v polnem številu. Pozdravljeni in na svidenje.

Jacob Resnik.

"Aha, iz tele pti pa nekaj binglja," je rekel naš vodnik in je pokazal na past, ki je bila nasajena na dolgem drog in prisljenjena na bukov štor. Vzel je past z droga in radovedno sem ogledoval luščkano živalico, ki jo je bilo pol v pasti, pol pa zunaj. Kolikor sem videl, je bila oblečena v siv kožušek in dolg, košat rep je imela za okrasek. Krojaški mojster je spretno odprl past in vzel polha ven. Za vsak slučaj sem stopil za en korak nazaj, dokler ni bilo javno povedano, če je polh še med živimi, ali se je morda samo potuhnil in čaka ugodne prilike, da koga začopati za prst.

"Kaj pravi?" sem vprašal mojstra, ki je otipaval rejeno živalico, "ali še kaj giblje?"

"Ta je že dober za na žganec," je izjavil naš vodnik in ga vrgel v malho, ki jo je nosil preko ramen Jakop. Nato je spretno nastavil past ter jo zopet naslonil na štor "Tukaj jih bomo še klatili, kot je videti."

Šli smo naprej do druge pasti in po vrsti do vseh naokrog. Nekatero so bile še prazne, par jih je bilo sproženih, toda prazne, in naš mojster nam je razodel, da je polh past pač sprožil, ampak je prejel odskočil, predno ga je mogla vzmet prijeti. Tistih najbrže ne bo nocoj več nazaj, da bi v drugo poskušali priti v past po medno tepko. Morda so kdaj slišali tisto o oslu, da gre samo enkrat na led. Lahko je pa tudi mogoče, sem uganil, da so tukaj hodili posebno izsoljeni polhi, ki so najprej v vsako past podrezali s kakšno trčico, da se je past sprožila, nato so pa položili sladkarije v skrinjici. To so stari polhi, ki kažejo fige lovčcem in njih pastem.

V par pasteh smo našli pa samo pol polha, namreč tisto polovico, ki je bila v pasti, druge polovice, to je zadnje preme, ni bilo pa nikjer. Kot bi prišel kdo s škarkjami in polha odrezal. Mojster Matevž nama je povedal, da je to delo sove, ki nam je pred nosom odnesla plen. Ti grda sova, ti! Sama naj si nastavlja past, če se ji hoče polhov, vlaču-ga ponočno.

No, pri prvem obhodu smo jih kar precej natepežkali in se veseli vrtili k ognju. Dobro sem si zapomnil obhod in bil sem gotov, da se ne bom zgrbil, ko bom šel sam pobirati polhe. Ni treba drugega kot obhoditi dolino v širokem krogu in se vrniti nazaj k ognju. Kot bi šel doma okrog kozolca, tako lahko se mi je zdelo. No, bomo videli, kako bo šlo.

CHARLES C. WIDMAR

Charles C. Widmar je bil rojen v Wenona, Ill. in se je naselil v Clevelandu še leta 1927. Zdaj stanuje s svojo soprogo in dve sinovoma na 2666 North Moreland Blvd. Shaker Heights. Mr. Widmar je diplomiran public accountant in je posvetil tej profesiji že zadnjih 19 let. V njegovo stroko spada vse, kar se tiče davkov, daje v tem nam svet, pripravi davčne pole za posameznike, korporacije itd. Tekom 2. svetovne vojne je služil v armadi okrog 4 leta ter je zdaj član Ameriške legije št. 498. Mr. Widmar ima svoj urad v sobi 928, Citizens Bldg. v Clevelandu, ki se nahaja na 850 Euclid Ave. Njegov telefon je TOWard 1-5914, v stanovanju pa LOngacre 0129. Kdor potrebuje dobrih nasvetov glede davkov, se lahko vsak čas obrne nanj.

V Libijski puščavi

ROMAN

Izprva se mu je bridko tožilo po knjigah. Vse se mu je zdelo malenkostno, brezpomembno v primeri z njegovim, tako lepo urejenim življenjem doma v uradu. Polagoma pa so se mu odpirale oči, opazil je, da je bilo njegovo dosedanje življenje suhoparno v primeri s krasnim, pestrnim svetom. Zanimanje se mu je vzbudilo in že nekoliko postarni pravnik je užival v pozni dobi življenja zadnji čar mladosti, ki jo je zgredil med knjigami.

Z gospodično Adams in njeno nečakinja ga je vezalo ozko prijateljstvo. Zanimala ga je mlada Amerikanka s svojo jezično zgovornostjo in s svojo nedolžno drznostjo, življenja polna Sadije pa je čutila rahlo pomilovanje in sočutje z njegovo suhoparno vedo, z njegovim bahanjem in njegovimi okostelimi navadami, ki so tako zelo dišale po prašnih knjigah.

In mala "Kleopatrina" je plula in sopihala svojo pot po Nilu nazgor, orala njegove rjave valove ter delala več ropota in topota nego velik parobrod, ki hiti z vso paro preko morja.

Na njenem krovu v senci bele platnene strehe pa je sedela njena mala družina, lenarila, čebjala, opazovala vedno se menjajočo pokrajino in vsakih par ur ležala na suho, da pod strokovnim vodstvom vsevednega dragomana Mansurja obišče in pregleda tempeljne in stari, ki so se v nešteti množinah vrstile ob obrežju.

Pa godilo se je s tem izletnikom kakor človeku, ki je že vsega sit. Toliko so že videli takih starin in razvalin od Kaire sem gori, da jim je vedno gledanje in občudovanje že presedalo. Zadovoljni so se oddahnili, ko so končno na večer četrtega dne, odkar so pluli iz Šelala, prispeli v Wadi Halfo, obmejno postojanko angleških čet proti jugu. Sedaj vendar, so si obljubovali, pride nekaj novega, — puščava, divjina.

Za drugi dan so namreč imeli na dnevnem redu izlet k znameniti skali Abusir, odkoder je bil baje krasen razgled na Nilove pragove, na njegovo dolino in daleč po neizmerni puščavi.

Po večerji so posedli po krovu, da še malo pokramljajo, preden odide vsak v svojo kabino. Tedaj je nastopil dragoman Mansur, da jim, kakor je v ta-

kih izletniških družbah navada, obrazloži spored za prihodnji dan.

"Gospo in gospodje!" jih je nagovoril v svoji nagli, ropotajoči in polomljeni angleščini — bil je po rodu Arabec, doma iz spodnjega Egipta. "Jutri se spomnite, da ne boste pozabili vstati, ko udari ura k dovršitvi vsakega izleta v puščavo še pred poldnem. Prišedši na kraj, kjer vas pričakujejo osli — prišli bodo namreč še pred vami peš iz Wadi Halfa — bomo jezdili pet milj preko puščave mimo tempeljna Amon-ra, ki leži na potu in tako bomo dosegli slavno skalo Abusir. Imenuje se tudi prižnica, to pa zato, ker je podobna prižnici. Ko pridete k skali, se boste prepričali, da stojite na robu kulturnega sveta in civilizacije in omike in da vas že par korakov zanesa v deželo dervišev. Raz vrha skale boste občudovali vso krasoto Nilovih pragov pod seboj obnemem z vsemi njihovimi naravnimi lepotami in obnemem z vso nepregledno puščavo. Vsi slavni ljudje, ki so kdaj obiskali Abusir, so na njegovo skalo zapisali svoje ime — in zato boste tamkaj tudi vi zapisali svoja imena."

Mansur je nekoliko počakal, da so poslušalci imeli čas se nasmešiti njegovemu dovtipu, in ko se je to zgodilo, je ves zadovoljen končal:

"Nato pa se boste vrnili v Wadi Halfo, kjer si boste odpočili dve uri ter si ogledali angleško obmejno četo, kamelarije in obiskali bazar."

Tako je zaključil dragoman Mansur svoj nekoliko oglati angleški govor, njegovi kakor slovanova kost beli zobje so se bleščali v luči ladijnih svetilk in njegove dolge ohlapne hlače,

njegov kratki angleški suknjič in rdeči turban so drug za drugim izgubili po lestvi navzdol v ladijsko luk.

Pogovor, ki je ob Mansurovem prihodu utihnil, je znova oživel v polglasnem rahlem žuborenju v posameznih gručah po krovu.

"Zanašam se na vas, gospod Stephens," je dejala Sadije svojo brezbržno prostodušnostjo, "da nam boste še ob pravem času povedali vse potrebno o zanimivostih, ki nas čakajo v Abusiru. Saj imate vse popisano v tistem svojem rdečem vezanem "Vodniku po Egiptu!" — Bolje, da človek vnaprej ve, kaj bo, videl, si pozneje laže zapomni."

"Bojim se," se je vtaknila nato vmes njena teta z zvočnim, rezkim glasom, "bojim se, da si teh reči nikdar ne bom zapomnila. Ko bom spet doma v svojem prijetnem, snažnem Bostonu — oh, daj Bog da bi že kmalu bilo! — tam kjer me ne bo tale mršav dragoman vlačil in gonil naokoli in mi venomer trobil na ušesa svoje znanje, tedaj bom sedla in si vse še enkrat prebrala, kar je znamenitega pisanja o Egiptu. — In morda se mi tedaj zbudijo želje, da bi še enkrat potovala semkaj. Sedaj si pa ne želim ničesar drugega, kot da bi že kmalu bila v Kairu in na potu domov."

"Mislim sem si, da boste morali potrebovali natančnih pojasnil o Abusiru," se je skromno oglašil Sephens, ko je gospodična Adams nekoliko prenehala, da je prišla spet k sapi. "In pripravil sem kratek izvleček iz stvari."

Dal je gospodični Sadije listek. "Izvelec iz stvari," se je poredno nasmejala in pogledala na listek pri luči svetiljke. — "Kaj naj to pomeni? In tule pišete: VZ Abusir! — Na listku, ki ste mi ga včeraj dali, ste napisali VZ Wadi Halfa. Kaj ne želite reči s tem VZ?"

Stephens je zardel v svoji zadregi kakor mlad fant.

Ob tridesletnici polovanja iz Rusije v Jugoslavijo

(Jože Grdina)

(Nadaljevanje)

Jaz nisem bil prijatelj vraga, ampak kar sem čul tisto jutro, je tudi na mene vplivalo to "slabo znamenje," da se me je lotila potrtost in mi upadal pogum; pa kljub temu sem bodril tovariša, naj vendar ne bo tako smešno nespametno. Ko ga tako malo pomirim, stopava naprej v skrbhe, kako neki danes še bo.

Vreme je postalo mirno in prikazalo se je sonce, ko sva opoldne že prispela tako blizu Kantimirova, da sva zaslišala žvižganje lokomotive. Tega sva bila vesela, ampak pri tem sva pozabila, da morava še prej prečkati bojno linijo "bele gvardije" ali belogardistov. Počasi sva stopala po klancu ter gledala, če kje uzeva kakega vojaka in tako končno prav oprezno prišla do onih nesrečnih strelskih jarkov, ki so bili prepleteni z bojevo žico, a v najino veselje in začudenje, bili so prazni. — Slama in seno, ki je bilo v strelskih jarkih je pričala, da so bili tu res vojaki. Globoko sva se oddahnila a pred seboj pa sva zagledala Kantimirovo — cilj najinega potovanja. Zdaj sva naglo pospešila korake proti kolodvoru.

Ker sem že pri belogardistih, ali kakor so Rusi rekli beli gvardiji, se mi zdi umestno malce se tu pomuditi. Ako bi pred kakimi osmimi leti pi-

sal o kakih belogardistih, to bi naši ljudje izpraševali: Kaj pa je to: belogardist ali bela garda? Danes pa vsekrižem slišite in berete o belogardistih, da je bila tudi v Jugoslaviji neka bela garda. Da, seveda, ker so to ime privlekli komunisti prav iz Rusije in kdo ve, če ne izvira prav tam od Kantimirova, kjer sva midva sva stopala pred 30 leti prekoračila strelske järke, ki so bili pa na vso srečo prazni in so si belogardisti izbrali kak drug teren za boj proti boljševikom. Da-li so napravili ofenzivo ali defenzivo, tega jaz ne vem. Midva sva bila vesela, da jih ni bilo, pa bi morda ne bilo tako kot so o njih govorili; to sklepam iz vsega obnašanja kozakov napram nama.

Belogardisti niso bili nič drugega kot odločni nasprotniki komunizma, ki so takoj, ko so ga spoznali, napadli in se borili na življenje in smrt in med temi so bili kot sem že omenil, v prvi vrsti donski kozaki, pa še mnogi drugi širom Rusije. Žal, da so vsi skupaj podlegli velikemu premoči komunistov ali boljševikov. To ime so potem tudi naši slovenski komunisti privlekli iz Rusije ter ga kot psovko obesili na vrat našim dobrim slovenskim možem in fantom, ki so branili svoje življenje in imetje, dom, vero in narod pred brez-

božnim komunizmom, kot so ga branili vsi oni Rusi, ki so ljubili svojo domovino; bili pa so premagani kot so bili naši slovenski borci, katere so komunisti potem zverinsko poklali. Kakor je komunizem v Rusiji zadavil vse, ki ni bilo komunistično, temu enako je zadavil in še davi komunizem v Jugoslaviji. Gorje deželi, kamor pride ta pošast. Nikoli bi si niti oddale ne mislili, da bo to strašno gorje, ki sem ga doživel v Rusiji, zadelo tudi naš slovenski narod.

V Rusiji je bilo dosti odpora proti boljševikom, ali komunistom, ampak pravega enotnega vodstva je manjkalo in zato so podlegli kot so podlegli pri nas doma — vse bojevanje je bilo zastoj. Samo v Španiji ne; tam so pa imeli enega pametnega in vojaško izvežbanega Franca, ki je po krvavih a uspešnih bojih napravil konec komunistom na španškem. Pravilno in zmorno vodstvo, to šteje. Jaz s tem ne hvalim Franca in Španije, vem, da tam ni vse prav, ampak kdor hoče z komunisti obračunati, mora res udariti in vztrajati v boju. Prav za to je Franco danes tako osovražen, ker je do danes edini, ki je strl glavo komunističnemu zmaju v svoji deželi.

Kaj je bilo resnice o tistem pripovedovanju o belogardistih, ki sva jih slišala zjutraj, jaz ne vem; zdi se mi pa, da je tisti dobi mož, ki naju je bodril naj nič ne verjameva in naj reva kar naprej ter rekel, da je tisti njegov brat "lažnivec prve vrste," tako se mu reči, da so komunisti lažnivec prve vrste, pa bilo to v Rusiji in Jugoslaviji ali drugod. To je danes že spoznal marsikateri komunistični sodopnik in častilec — partizanov.

Dospevši v Kantimirovo sva takoj krenila na kolodvor, kjer je na progi stal vojaški vlak opremljen z navadnimi tovornimi vozovi, ki so bili prikronežani za prevažanje vojaštva; zraven je bilo tudi nekaj ambulancijskih voz za ranjene vojake. Vlak se je ravno polnil z vojaštvom in izgledalo je, da ne bo najbrže kaj dolgo stal tu. Pa kam neki je namenjen, Brž poizvem in pronajdem, da gre v Rostov. Ravno prav! Potem greva tudi midva, Ukrajinec je pričel kar siliti, da greva na vlak. Jaz sem bil pa mnenja, da je prej treba dobiti dovoljenje, da smeva na vlak.

Brž sem stopil do postaje-načelnika, kdo in kaj sem, ter odkod grem; predložim moje bore listine ter ga prosim za dovoljenje, da smeva na vlak. Načelnik nekaj časa pregleduje tiste listine, potem pa pra-

vi, da te stvari ne spadajo v njegovo področje ter mi svetuje, da se obrnem do mestnega načelnika. Ampak zdaj pa išči tega mestnega načelnika in predno ga dobiš, bo vlak že odšel, a potem pa lahko čakaš nekaj dni na drug vlak in to v takem resnem položaju? Ukrajinec mi pravi: "Kar na vlak pojdiva!" Res, najboljšo bo, sem dejal, pa sva vstopila v voz, kjer je bilo že dosti kozakov. Nihče pa ni vprašal, ne kdo sva in ne kam greva. Saj pa tudi nisva bila tako različna od drugih; jaz sem imel na glavi kosmato koziaški podobno kučmo pa ruski vojaški plašč; podobno je bil opravljen tudi moj tovariš in tako sva nemoteno sedela med kozaki.

Že sva se veselila, da se je po takem slabem jutru prišel tako lep večer na gorkem vlak in da se peljema proti Rostovu. Pred odhodom vlaka pa vstopi v voz koziaški oficir ter ukaže, da vsak pred odhodom vlaka pripravi svoj potni list v pregled. Na, tu ga imaš! Zdaj utegnejo biti pa sitnosti. Ti gospodje znajo biti natančni, si mislim, ter ves v skrbhe čakam na izid. Ko oficir pregleduje slehernemu njegove listine, pride končno tudi do mene. Brž se pričnem izgovarjati, da sem vojni ujetnik in se zdaj vračam v domovino ker vojna z Rusijo in Avstrijo je končana. Pa mi oficir odvrne: "Nič za to, ako ste vojni ujetniki; vendar kako izkazilo morate imeti ali kako legitimacijo." Nato sem posegel v žep ter mu dal v pregled, kar sem pač imel. Ko oficir moj listič pregleda, ga mi vrne brez vsake besede ter nadaljuje z pregledovanjem. Moja stvar je bila povsem zadovoljna in globoko sem se oddahnil.

Moje tovariša Ukrajince pa stvar očividno ni nič skrbel. Brez nadaljnega da oficirju svoj potni list, ta ga pa strogo pregleduje potem pa pravi: "Vi ste pa Ukrajinec in kot tak ne smete potovati po ozemlju Dona, ker Ukrajinec so v vojnem stanju z donskimi kozaki. Razumete? Ko je Ukrajinec videl, kako in kaj, je pričel prositi oficirja ter mu razložil svoje žalostno stanje, in mu je le ta dovolil, da se pelje na vlak.

Ko je bilo z spregledovanjem v redu, so naznanili, da vlak kmalu odpelje, in res ni bilo dolgo pa smo odražali iz Kantimirova proti Rostovu. Misli so pohitele še v Laščinko ali Bogohranimov, kjer sem lep del ujetništva preživel med ondotnimi vaščani, se končno le ojunail in šel na pot ter srečno dospel do prvega cilja, ki pa je bil šele začetek potovanja. Vas je imela kot sem omenil, dva imena, uradno je bilo ime Bogohranimov, a nazivali pa smo jo vsi za Laščinko in tega imena se največ poslužujem jaz.

Vlak je brzel v temno noč, jaz pa sem pričel z kozaki živahen razgovor in prav kratkočasno je bilo. Kozake sem pohvalil, da sem bil prav zadovoljen z Tihim Donom, na katerega so kozaki tako ponosni, da bi bilo veliko razžaljenje za donskega kozaka, ako bi kdo kritiziral Don. To je bilo meni dobro znano, zato sem jih pohvalil in jih pohvalim še danes, ker vredni so pohvale. Vsi so mi želeli srečno pot v domovino in niti enega ni bilo v vozu, da bi kaj kritiziral. Bili so pravi kavalirji.

Okrog 3. ure zjutraj se pripeljemo v Črtkov, kjer so nam naznanili, da moramo izstopiti, kajti ta vlak ne vozi dalje. Kdor hoče, si lahko vzame poštni vlak. Mene to ni prav nič veselilo, da je treba prestopiti. Na poštnem vlaklu bo treba plačati vozni listek, tega pa jaz ne zmorem. Teh

par rubljev, ki jih imam, je le za prvo silo in pa za živeš. Ves nejevoljen zapustim vlak ter hodim nekaj časa po kolodvoru in razmišljam, kaj bi ukrenil. Kar na vlak grem pa naj bo kar hoče. Ukrajinec se je med tem zubil in ga nisem več videl.

(Dalje prihodnjaj)

MALI OGLASI

Dober kup

V Euclidu je naprodaj 5 sob moderen bungalow v jako dobrem stanju; vse preproge, benedi zastori, zimska okna in mreže, garaža, cementni dovoz. Lastnik mora prodati. Cena je \$9,600.

Na 222. cesti blizu Bulevarda je naprodaj lep lot 50x195. Jako zmerna cena.

John Knific

820 E. 185. St.

IV 7540 ali KE 0288.

Lepa prilika

Naprodaj je grocerija, delikatesna trgovina in mesnica, popolno opremljena. Nahaja se na Euclid Ave. in je jako dober prostor. Najemnina je \$50 s parno gorkoto. Se prodaja po zmerni ceni. Za informacije pokličite GL 7053. (13)

Stanovanje iščejo

Tri odrasle osebe iščejo stanovanje 5 sob v severnovzhodni okolici mesta. Nič otrok ali živali. Bi jako dobro skrbeli za hišo. Damo lahko dobra priporočila. Kdor ima kaj primerne, naj pokliče KENmore 2359. —(15)

Stanovanje iščejo

Tri odrasle osebe iščejo primerno stanovanje 4 sob. Kdor ima kaj primerne, naj pokliče po 5 uri večer EX 0474. (13)

KLJUČE

Izdelujemo vseh vrst ključev in popravljamo ključavnice ter izvršujemo tudi vsa druga popravila. Pokličite

LADDIE ali JOE

v

St. Clair Hardware
7014 St. Clair Avenue
UT 1-1926

(Mo.-Wed.-Fri.)

Vas muči revmatizem?

Mi imamo nekaj posebnega proti revmatizmu. Vprašajte nas.

Mandel Drug

15702 Waterloo Rd.
slovenska lekarna

V BLAG SPOMIN

TRETJE OBLETNICE SMRTI DRAGEGA SPOROGA IN LJUBLJENEGA OČETA

Joseph Čermelj

ki je zaspal v Gospodu

dne 19. januarja 1946.

Tri leta hladni grob Te krije in spomin na ljubezni srcu, večni Bog Ti daj plačilo, spavaj v grobu zdaj sladko.

Zdaj ko svetlu dal si slovo, dragi soprog in ljubljeno oče, lahka naj Ti hladna bo gomila, dokler spet se združimo.

Zaljubljeni ostali:

MARY WELIKANJE, soproga;

MARY ČERCOL, hči;

JOSEPH in STANLEY ČERMEJ, sinova.

Cleveland, O., 19. jan. 1949.

Njih svoboda je v nevarnosti. — Republika Indonezija, katere samostojnost ogrožajo holandske armade, se trudi od svoje ustanovitve, da si uredi svojo vlado. Glavna prebka v njih prazdevanju je nepismenost naroda. Na sliki vidimo predsednika te republike (desni na sliki) Soekarno, ki trčuje tuji svoj prosti čas, da poučuje svoj narod v čitanju in pisavi. Ta pouk se vrši kar zunaj na prostem.

Mi pripravimo
ZDRAVILA
za Evropo
MANDEL DRUG CO.
15702 Waterloo Rd.
Cleveland 10, Ohio

SEDMAX
Moving & Storage
ALSO
LIGHT EXPRESSING
1024 E. 174 St.
KE 6588

ONE DAY
MULTIPLE VITAMIN CAPSULES
YOUR BUY WORD

Perhaps you need vitamins. If you do, you need capsules that are potent, easy and convenient to take. Remember, each One-Day Brand Multiple Vitamin Capsule contains the full daily quantities of the vitamins, whose requirements have been established by the National Research Council. Take one capsule every morning and you can forget about vitamin requirements for the rest of the day. That's CONVENIENCE. Buy for only one capsule each day. That's ECONOMY. GUARANTEE: Your money back if, after taking a single One-Day Brand Multiple Vitamin Capsule every day for thirty days, you are not entirely satisfied. Be sure to ask for One-Day Brand Multiple Vitamin Capsules.

MILES LABORATORIES, INC.
Eli Lilly & Co., Indianapolis, Indiana

FANT S KRESINJA

IVAN MATIČIĆ

Poljanca je pa pogubila. Poljanca pogubila? — Da, ljubi Bog se ga usmili! On se je najbolj gnal za to cesto, kakor bi bila res njegova in bi jo delali je njemu na ljubo. Povsod je bil zraven, kar nekako nadziral je delo, češ, jaz sem to stvar predlagal in jaz sem odgovoren. Tako si je mislil mož, a šel je v svoji vni predalet. Posebno ga je zanimalo razstreljevanje skal z dinamitom, ker je tako neznansko grmelo. Dasi so ga opozarjali, naj ne hodi zraven, se je le nasmešnil, rekoč: "A, kaj tisto! Pri vojakih sem stal včasih kar zraven topov, ko so streljali, a mi nič ni bilo." Tu ga je pa nekoga dne zadelo. Od razstreljenega kake mu je priletel velik kamen v prsi s tako silo, da je moža podrla. Samo še nekaj dni je živel in polagoma ugasnil. Kakor bi zdravo hojo podrl vihar. Nad Poljančevo hišo se je zgrnila velika žalost, prav tako na vso vas, da so celo s cestnim delom prenehali za nekaj dni. Kajti prav Poljanec je bil gibal tega gibanja; kje je zajemal pobude, je druga stvar; prav tako so izvzeti tu njegovi nagibi. Res je, da si je močno prizadeval, a je podlegel. Zdaj ga že tri leta krije blaga zemlja.

V BLAG SPOMIN
TRETJE OBLETNICE SMRTI NAŠE
NIKDAR POZABLJENE SO-
PROGE IN MATERE

Leopoldine Russ

ki je v Gospodu zaspala
19. januarja 1946.

Tri leta je že minilo
kar te več med nami ni,
ko se spominjamo tebe, draga ti,
solzne so naše oči.

Truplo tvoje že trohni,
na grobu trava zeleni,
ali duša tvoja se veseli
tam v dolgi večnosti.

Počivaj v hladni zemlji ti,
saj za teboj pridemo vsi,
in enkrat zaslišal bomo glas:
Vsemogočni usmili se nas.

Zvesto smo te vsi ljubili,
na tebe ne bomo pozabili,
ostala boš nam v spominu,
dokler bo živel tvoj zadnji sin.

Žalujoci ostali:

JOŽEF, soprog;
JOSEPH, RUDOLF, ANTON in
AUGUST, sinovi.

Cleveland, O. 19. jan. 1949.

Mati Poljanka je prišla za vaveti, ona gospodari zdaj Poljančevini, a Vid je njena desna roka. Glejte Poljanko: velika, stasita žena, odkritega čela, v gubah in očeh pa ima nekaj odločnega; včasih je njen pogled mrk, včasih srep. Odkar je mož umrl, je postala še bolj resna kot je bila, redkokdaj se zasmeje; njena krila so temna, prav tako njena ruta na glavi. Toda prišla je za grunt, zgrabila za vaveti z obema rokama. Ne zanima se samo za hišo in kašče in svinjake, temveč tudi za hlebe, gnojnice, stelnik, kozolec in skedenj. Nadzira in odreja vse delo na njivah in na polju ter drži v strahu hlapca in dekla. Vida, Toneja, Manico in Lenko. Za neki del je celo beljši red pri hiši, kakor je bil prej; za kaj vse rajši uboga gospodinja, ko vidi, da je sama; vsakdo se bolj potruji pomagati hiši, ki je po gospodarjevi smrti prišla v stisko.

Kaj pa Vid, zakaj on ne gospodari? Ni maral prevzeti in je imel prav. Naj le mati vodi, dokler so še otroci pri hiši, se bolj spodobijo. Sicer Vid ne drži križem rok. On vodi v glavnem možko delo pri hiši: bri go za blago in krmo, gozdarstvo, les, travništvo, živinorejo ter možko delo na polju. Lepo z roko v roki delata mati in sin. Mati je resna, mrka, sin živahen, nekaterim rečem celo nedorasel, premlad.

Glejte ga, kako orje, kako čvrsto drži za oralo! Da, z Jernačem orjeta Skraje njive, za tem bosta Gorenje lehe, potem Dolenjo ogrado. Ej, lepo številno njiv imajo Poljančevi. Torej vozi gnoj, drugim je odredila delo mati.

Vid se ozira tja nekam v daljo preko njiv in polj. Težko je kleno oralo mu enakomerno reže brazde, tako da ga orač z lahko vodi. Le zdaj pa zdaj izpodbode Jernača, naj požene voli, da ne bodo zadremali. — Saj Jernač ne misli zadremati, niti voli ne; Jernač sam skrbi za to, le nekam dolčas mu je, ko mora kar naprej molčati. Gospodar Vid postaja zadnje čase tako nekam pust in molčeč. Kdaj pa kdaj kaj spregovori, se celo razvname, a na mah zopet utihne in se zamisli. Tja nekam v daljo gleda, kar zamakne se, kakor bi grunljal v daljne dalje. Hlapec se zdaj zdaj ozre nazaj; rad bi kaj spregovoril, a ne ve, s čim bi gospodarja razgibal. Najbrže ima kaj za bregom; morda sta prišla z materjo kaj navzkriž ali z Manico zaradi dote; morda je pri Bari kaj narobe in sedaj mu brenči ta reč po glavi. Tako razmišlja hlapec Jernač in je že kar nevoljen, ker ne more pogoditi pravega vzroka Vidovemu zanišljenju.

"Akramiš, vreme pa imamo, kaj? Če bo tako, bomo ta teden doorali." Tole je sprožil Jernač, sam nase nevoljen, ker brusi jezik venomer le o vremenu, kakor bi ne bilo nič važnejšega na svetu.

Vid priklama: "Kajpak da bomo, saj moramo."

Hlapec ga pogleda: "Kako moramo? Če bo vreme, bomo doorali, če ga ne bo, ne bomo."

Nalašč je toliko govoril, najrajši bi se celo sprnkal.

Vid: "Ta teden moramo, razumeš, ker drugi teden me ne bo."

Hlapec obstane, brž nato se ustavi še vola.

"Kako ne bo?" ga gleda hlapec.

Vid skomizgne z ramo: "Ne bo me, pojdem zdoma. No, le požen, ne bomo stali sredi njive. Ta teden moramo vse zora-ti."

Hlapec požene voli ter zma-je z glavo. "Na, ta ima pa lepega zlomka za bregom!" tako si misli Jernač in si ne upa več drezati v gospodarja.

Po kratkem premolku Vid iz- nova spregovori: "Jernač, ali veš, da sem bil jaz nekoč v Ljubljani v šoli?"

Jernač: "Kajpak da vem."

"Viš, od tistega časa je že 13 let, kar nisem bil več v Ljubljani."

"Bh, prava reč! Jaz še nikoli nisem bil, a mi še mar ni."

Vid zamišljen: "Ah, bilo je vendar lepo! Če pomislim na svoje nekdanje sosolce, kakšni gospodje so že danes. A če pomislim na nekdanje svoje znanke in prijateljce. Ah, krasne punčke so bile! Gotovo so že vse poročene."

"Naj bodo. Stavim, da grunl-ja nima nobena. Za tabo, Vid, bi si marsikatera prste obli- nila. Ali kaj ti bo taka mestna

goska na gruntu?"

"Joj, če pomislim na Mileno, na tisto sanjavo, prikrto lepo- to. Njene oči so človeku zme- šale pamet, meni tudi. Pa Ema, neugnana kakor sama živa kri. Ah, kje so časi!"

"Kje so časi? Na Kresinju. Ja, kam pa brenčiš, čemu ti motovili jo te neumnosti po gla- vi?"

"V Ljubljano pojdem!" To vrže Vid nenadoma, da vse ob- stane: voli, hlapec in orač.

Jernač prične nekaj javkati, kakor bi ga bil kdo z bičem o- plazil: "Saj sem vedel, nekaj je moralo priti. So ti rekli mor- da mati, da ti ne prepustijo grunta, ali si se kaj z Manico sporekel zaradi dote?"

"Ne, nič se nisem sporekel, ne z Manico ne z materjo."

"Potlej je pri Bari kaj na- robe, zdaj pa tuhtaš, kam bi jo ucvrl."

Vid se nasmehe: "Ne, ne, Jer- nač, pri Bari ni nič narobe, bo- di brez skrbi."

"Kaj pa hočeš potlej? Vze- mi jo, pa je! Taka dekle, ej, vsi kresinjski fantje bi prste o- bliznili! In še tako rada te i- ma."

"Naj me ima, če hoče, meni ni nič več za Kresinje. Teh hri- bov sem sit. Že vnaprej sem slutil, da me bo enkrat prišlo; ta nima nobena. Za tabo, Vid, zdaj me ima. Še tole poorjemo, potlej pa zbogom Kresinje!"

Molk. Slišati je enakomerno

SE PRIPOROČAMO ZA POPRAVILA FENDERJEV, OGRODJA IN ZA BARVANJE AVTOMOBILOV.

SUPERIOR BODY & PAINT CO.

6605 ST. CLAIR AVENUE
FRANK OVELBAR, lastnik.

OBLAK MOVER

Naša specialnost je prevažati klavirje in ledenice. Delo garantirano in točna postrežba. Obrnite se z vsem zaupa- njem do vašega starega znanca

JOHN OBLAK

1146 E. 61. St.

HE 2730

—AND THE WORST IS YET TO COME
—In najhujše šele pride

C.H. Wallington

šrtanje pluga, škripanje vo- lovskih kamb in sopenje volov. Vid gleda na brazdo, ki se mu tako lepo orje pod rokami, a Jernač žalostno poveša glavo. To je torej tisto, kar je Vida težilo in mu v zadnjem času je- malo vso živahnost. Jernač že vidi v duhu razpad ali vsaj na- zadovanje Poljančevine. Če Vid odide, se bosta Poljančevi hiši dva vogla podrla.

Po daljšem premolku sproži Vid zopet besedo: "V Ljubljani bo vselej."

Jernač začuden: "Kakšen se- jem? Mar konjski ali kurji? Če misliš svoje konje prodati, no, potlej še mene odženi!"

"Ne bom nič prodajal, le re- čem, da me mika na vsele- jem."

"Kdo ti je neki pravil o tem sejmju?"

"Saj beremo v časopisih."

"Mar ti to verjameš? Saj vidiš, da se mestni škrici nor-

čujejo iz nas kmetov."

"Ne, ne, Jernač, to je resnica. V nedelju se prične in bo tra- jal dober teden."

"Kaj en teden? Haha, to bo žegnanje! Še več, ohcet bo, ar- duš! Ljubljancani bodo plesa- li, da bo joj! Kajpak, to te li mika, saj bi mene tudi. Ali sredi največja dela hoditi v Ljubljano, to res ni prav."

"Veš, tam se vidi zanimive stvari. Tam je semenj, o kakr- šnem se nam na Kresinju niti ne sanja. Tam se dobi vse, kar je sploh na svetu mogoče."

"Kaj je to?"

"To je voz, ki vozi brez konj in brez volov."

"Ta je bosa. Misliš mene?"

"A ti gre ta hudiman kakor blisk; noben konj ga ne uja- me."

"Nu, v naše klanke naj pride, če si upa. Kršenfiks, si bo zbil

zobe, če jih ima."

"Potlej imajo kosilnice. Ema sama ti v dveh urah celo seno- žet pokosi."

"Ja, z gobcem."

"Kaj če bi jaz eno kupil?"

"Materi povej, te bodo posla- li v Blače po židane hlače."

Vid: "Dalje imajo cirkularne žage. Voz krkljev zaleže taki žagi kot tebi zagozda hruha. Dvakrat, trikrat zineš, pa jih ni več. Preden ti dobro konje okreneš, so iz hlo dov že plohi."

"Ja, poparjeni mlinci."

"Ne verjameš, Jernač?"

"Ne, materi povej, ti bodo da- li ploh na joh."

"Tam ti gre vse na elektriko. Nič, ne kurijo, nič voda ne žene. Vzemimo na primer radio. Na Dunaju nekdo izakašlja, a ti ga na Kresinju natanko slišiš."

"O, sem slišal sinoči starega Anžona, kako je v kamri kre- hal."

(Dalje prihodnjič)

1888

1948

Naznanilo in Zahvala

Zalostnega in potrtega srca naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znanecem, da je preminul dobri oče, stric, brat in dobri prijatelj

JOSEPH FURLAN

ki je previden z svetimi zakramenti zaspal v Gospodu dne 19. decembra 1948. Pokojni je bil rojen dne 27. februarja 1888 v vasi Mala Ligojna, župnija Vrh- nika na Notranjskem. Pogreb se je vršil dne 22. decembra 1948 iz Zakrajško- vega pogrebnege zavoda v cerkev sv. Vida in po sveti maši zadušnici, katero je opravil č. g. Rev. Francis M. Baraga, smo ga položili k zemeljskemu počitku na pokopališču Kalvarija.

Na tem mestu se v prvi vrsti že- limo zahvaliti č. g. Rev. Francis M. Baraga, ki je pokojnika previdel z svetimi zakramenti, opravil pogrebno sveto mašo zadušnico ter druge po- grebne molitve. Za vse to naj mu do- bri Bog obilo poplača.

Dalje se iskreno zahvalimo vsem, ki so poklonili toliko lepih vencev ter pokojnika ozaljšali, ko je počival na mrtvaškem odru. Imena teh so sle- deči: Joseph Kokal, Mr. in Mrs. An- ton Obreza, Mr. in Mrs. Louis Krainz, Mr. in Mrs. Frank Kaučič, Mr. in Mrs. Jack Zakovič, Mr. in Mrs. Jack Gregorin, Mr. in Mrs. Anton Kermav- ner, Mr. in Mrs. John Komin Family, Mr. in Mrs. Michael Stelz, Mr. in Mrs. William Matt Family, Mrs. Christine Leslie, Mr. in Mrs. Frank Klančar, Mrs. Anna Klančar and son Tony, Mr. in Mrs. Louis Klančar, Mr. in Mrs. Jack Fajdiga, Mr. Matthew Mesec, Mr. in Mrs. Rudolph Smrke, podruž- nica št. 5 SMZ, Employees of the Na- tional Screw and Mfg. Co. Plant 2, U. A. W., C.I.O. Local 843 National Screw Co., Employees of Brennel Ma- chine and Tool, Praust Family, Mr. in Mrs. Frank Secknick.

Dalje se iskreno zahvalimo vsem, ki so darovali za svete maše, ki se bodo opravile za mir in pokoj

njegove duše. Imena teh so sledeča: Mr. Anton Golob, Mrs. Julia Marolt, Mr. in Mrs. John Komatar, Mr. in Mrs. Anton Lužar Cafe, Mr. in Mrs. Louis Intihar, Mr. in Mrs. Victor Inti- har, Mr. in Mrs. Joseph Shinski Fam- ily, Miss Jean Boldan, Mrs. Frances Klančar, E. 64 St., Mrs. Stefania Pau- lin, Mrs. Frances Bugar, Mr. in Mrs. Anton Amigoni, Mr. in Mrs. Peter Zorc.

Dalje se zahvalimo vsem, ki so dali na dan pogreba svoje avtomobile povsem brezplačno na razpolago.

Zahvala tudi vsem onim, ki so pokojnika kropili ter molili za mir in pokoj njegove duše, se udeležili po- tem pogrebne svete maše ter pokoj- nika spremili vse do njegovega groba.

Posebno se pa še zahvalimo vsem onim, ki so ga obiskovali v bolnišnici tekom njegove boleznj ter ga tolažili.

Zahvala samostojnemu podpor- nemu društvu Waukegan-North Chi- cago. Dalje zahvala podružnici št. 5 SMZ za vso pomoč in naklonjenost.

Zahvala pogrebne mu zavodu Fr. Zakrajšek in Sinovi za tako vzorno vodstvo pogreba ter prvovrstno po- strežbo.

Končno zahvala vsem, ki so kaj pomagali ob njegovi smrti in pa ob pogrebu.

A Ti, predragi, počivaj v miru in lahka naj Ti bo gruda ameriška, duši Tvoji pa večni mir, ki Ti ga želimo vsi prav iz srca. Naj Ti dobri Bog podeli sveti raj.

Naj je truplo konec vzelo,
vera nam sprčuje to:
vekomaj ne bo trohnelo,
Jezus ga obudil bo.

Zalujoci ostali:

DRUŽINA MR. in MRS. RUDOLF in ANNA SMRKE

Tu zapuša sina JOHN KOKAL, v Lemontu, Ill., pa nečakinjo SR. MARIE KRISTOFINO, OFM. V stari domovini 5 sester in več sorodnikov Cleveland, Ohio, 19. januarja 1949.

G. WHISKERS

